

AKATALPA

Mart 2025 - Sayı 303

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Seval ESASLI

SAYA SAYA

Bir günde üç kez akşam
Üç günde bir gün yürek
Bin bir yerde kırk yama

Yetmez yamalara belindeki kumaş a kuzum
Dön gel de koy başını kırılmış dizlerime

Kaç günde çok akasya bir zeytin
Yeşilizdir doğuştan kararmak sonra
Gül dikmeden gül biçmek çocukluk

Bülbül kanı düşmez ki denizlere
Elde var bir dilimizle masallara kalırız

İki gözümüzün beşi kör taşların ne suçu
Sayılar mı yendi bizi saymak ne
Çiftleşmek ne güzeldi çoğula kapı

Kapı önleri annem ardı kan
Bunu sana öğretemez ki annen

Cemile ÇAKIR

ALEVDEN KELEPÇE

Ah aşk,
tene düşen o asit damlası,
kanın çalkantılı yüzeyine
alevden dizeler işleyen...

Ah tutkunun erişilmez cenneti,
hatırlanamayan rüya,
acı bir tat damağında
uyandığında.

Ah o altından geçilemez gökkuşağı
o erişilmez ülke.
Ah aşk,
alevden kelepçe bileğimde.

2.01.2025

Osman Serhat ERKEKLİ

BİRKAÇ MISRA

I
Ölüm ikinci bir anne babadır bize şimdi
13 Kasım 2024

II
Ufuk kanatlanıp bize doğru uça
Gün batmasa
Ruh acı çekmese
4 Kasım 2024

Ramis DARA

SON CİNASLI İKİLİKLERDEN

Yokluğu oyaladım, sesini kısa kısa
En baştan öğrendiğim, umut uzun mut kısa
*
Çıplak geldim giderim meydanda bacak baldır
Boz toprağa terekem damağımdaki baldır
*
En sadık ve en güzel mekânımız hastane
Ödül dimağıımızda, en körpe, en has tane
*
Gün gelir zalim cerrah nazlı gövdeyi yarar
Katılır katlanırsız yakınmak neye yarar
*
Kara hayvanlarıydık yakışmadık uzaya
Sonunda toprak olduk bak uzaya uzaya
*
Bir zamanlar bizler de yaşadık dünyada
Belki bin yıl evveldi, belki bir yıl, dün ya da

Hüseyin Alemdar, Serap Aslı Araklı, Rıza Aslan, Mücahit Aygören, Kemal Bayrakçı, Dilek Bayram, Ercan Çağırın, Cemile Çakır, Âba Müslim Çelik, Filiz Kalkışım Çolak, Ramis Dara, Ahmet Şerif Doğan, Hasan Efe, Furkan Eren Ekici, Orhan Emre, Ersan Kaan Erçelik, Barış Erdoğan, Özgün Ergen, Osman Serhat Erkekli, Ece Ersoy, Seval Esaslı, Seyit Filizkol, Gülsüm İşildar, İlhan Kemal, Nevzat Konşer, Erdoğan Kul, Hüseyin Kural, Ferziye Küçük, Mustafa Oğuz, Emin Orhan, Musa Öz, Bahadır Özdemir, Merve Menekşe Özer, Serkan Özer, Seher Özkök, Onur Sakarya, Muharrem Sönmez, Kazım Şahin, Ramazan Teknikel, Şerif Tezgörenler, Zeynep N. Tiryaki, Mehmet Akif Tutumlu, Fikret Yazıcıoğlu, Kalender Yıldız, Ahmet Yılmaz, İsmail Güney Yılmaz, Manolya Yılmaz

KENT MAHKÜMLARI

Barış ERDOĞAN

*Bir kelebek, koleksiyoncu
bulmak amacıyla şehre inmiş.*

Herkesin gönlünde yeşerttiği bir beldesi olsa da ben Haşim'in "O Belde"sinde bir ömür oyalandım ve çaresizliğin girdabında gözyaşı dökerek, "*Ve mâi gölgeli bir beldeden cüdâ kalarak/ Bu nefy ü hicre müebbed bu yerde mahkûmuz*" diyerek bu yaşa geldim. Sahi neydi "belde"? Bir obaya kucak açan küçük bir yerleşim yeri miydi? Yoksa bütün yolların Roma'ya çıktığı yol ağzı mıydı? "Belde"yi ve "bilad"ı (beldeler) ipeklere sarıp hediye eden Araplar söz zenginliğinde nereye kadar uzanıyordu? Ha onların "bilâd al-Arab"ı, ha benim Farsçadan alıp dilime yerleştirdiğim "şehir"im, eski İran lehçesi olarak kabul edilen Soğdcanın "kent"inde eriyip gitmişti. Kimse çıkıp da çok eski zamanlarda kullandığımız "balık"ı (Öyle bayındırdı Bilge Kağan'ın Ordubalık'ı) terk ettiğimizi neden sorgulamıyor? Nasıl ki "elma"nın her cinsini (amasya, golden, hüryemez...) bilesek de "elma"yı dilimizde gezdirmişsek "şehir"i de yedi yüz yıl dilimizde gezdirmişiz. Oysa Konstantinapolis'in "polis"ini, Gelibolu, Tirebolu ve Safranbolu'da buluverince mal bulmuş mağribiye dönmüştük. Dante'nin "palatium"unu, Seferis'in "palation"unu Cenap Şehabettin'le Osman Cemal Kaygılı'nın "balat"ını "şehir" adıyla kimliklendirmiştik. Bunlar yetmemiş gibi "civitas"ı da (elbette site'yi) yakın komşu etmişiz. Adı ne olursa olsun kalelerle çevrilmiş, kışlıları, sarayları, çarşıları barındırmış her toprak parçası uygarlık ışığında adlar değiştirecektir. Ve o adlar türlü çeşmelerle sokaklarla, caddelerle, meydanlarla dünya coğrafyasında sahneye çıkacaktır. Ve o adlar hassas bir tepegözün şiiirlerinde, yazılarında kitaplara dökülecektir. Yaşar Kemal'in Adana'sı gibi, Tanpınar'ın İstanbul'u, Erzurum'u, Ankara'sı, Konya'sı, Bursa'sı gibi. Ahmed Arif'in Diyarbakir'i ünlü gezginlerin övdüğü Diyarbakır'dan daha parlaktır, daha ışıklıdır. Cevat Şakir'in Bodrum'u nasıl da tukuazdır, nasıl da kıyısıyla dalga dalga öpüşendir. Bir kuşkunun düğümlendiği St. Petersburg'u Dostoyevski'ye bırakalım, bize bütün labirentlerini gezdirsin. Bir kez Ayfer Tunç'un, "Ushuaia, Arjantin'in Tierra Del Fuego- Ateş Toprakları eyaletinin başkentidir." sözüne kanıp Arjantin'in yolunu tuttum (!), kayboldum. İbn Sina'nın Buhara'sında sokaklarda kaybolmanın zevkini yaşamak isterdim. Aman Kafka'ya geç kalmayalım, yoksa Prag'ın güzelliğini kaçıırız. (Bütün bu dehaların ruhları belki bu şehirlerde geziniyordur. Ne var ki hiçbiri "*Benim bir köyüm olmadı./ Hiçbir şehir karlı sokaklarıyla bana/ Pazen gecelik giymiş bir anne gibi sarılmadı.*" diyen Didem Madak kadar samimi gelmedi.)

Okur şunu iyi bilsin ki ben kentlerin güzelliğine piyale dolusu şarap içmeden övgü düzmedim hiç. Kapısında ya Divan şiiirinden bir "şehriyye" okudum ya da tarihsel kökeninde kanımdan bir damla bulabilir miyim diyerek elfane aradım. Bir şehrin sayıklanarak ateş düşürücü olduğuna, Tanpınar'ın Beş Şehir'inde İstanbul adının tılsımlı bir şehir havası taşıdığına tanıktım. Yaşlı bir kadının ateşlenince İstanbul sularını sayıklayarak kendine geldiğini okuyunca inanım bugün bu yaşta o sayıklamaları daha inandırıcı buluyorum.

Siz hiç haritaları açıp bir noktaya parmağınızı basıp oranın neresi olabileceğini merak ettiniz mi? Henüz yeryüzüne çılgık atarak gelmemiştim ama yosun yeşili değilse de çakır gözlü Sait Faik benim adıma bir ada aramış, deniz insanlarıyla söz demlemiş. Günü gelmiş, Son Kuşlar'ı sanki mushafmış gibi döne döne okumuştum. Robinson'a komşuluğa yeltenmiş, safasını süremeden İstanbul'dan ayrılmıştım. Kırk yıl sonra gidebilmişim adalara. Sevgilimi öper gibi diz çöküp öpmüştüm toprağı, Sait'in ayak bastığı yerleri. Gerçi Sedef'e kadar gidip geçmişin solmuş sayfasını canlandırmak kısmet olmadı. Hevesim kursağında kalacakmış ki gece Sait'in ruhuna eyvallah deyip adalara veda busesi bırakmıştım.

Beni kentlerin adı öldürür demiştim. Şimdi ıssız bir kasabada -herkes Anamur dese de benim için mon amor/ mon amour yani "aşkım" yakıştırmasıyla- Robinson hayatı yaşıyorum. Haritada bir nokta daha aradım, adına bayıldım. Urumiye adlı bir kent. Nasıl da güzel bir ad. Urumiye'de doğmak, Hafız Şirazi'nin çok uzaklardan gelen esintisiyle gazeller okumak, Hayyam rübailerıyla sarhoş olmak... Kazablanka'da Humphrey Bogart ile Ingrid Bergman gibi oyuncuların rol oynadığı Casablanca filmi izleyerek rüyalara dalmak... Gözümü kapattım, hop bir kent daha: Dublin. Neden mefruşat dükkânlarındaki poplin kumaşları anımsadım bilmiyorum. Joyce'un her gün gelip kahvesini yudumladığı kafedeyim. Başka güzel adlar da vardır, Gönen gibi, Maşukiye gibi. Yarın Alaiye/ Demirtaş yolcusuyum. Annemin kökenlerinin çapağı kurumamışken... Kentin ortasından geçerken dünyayı son kez gören Venedik mahkumları gibi bir damla gözyaşı dökerek eski dükkânlarla selam bırakacağım. Sonra "görünmez kentler"den birinde otağ kurup testiler dolusu şarap içeceğim. Taşları Marco Polo'ya bıraktım. Calvino'nun Görünmez Kentler'inde okumuşsunuzdur. O güzelim metinden bir bölüm aktarayım:

"Marco Polo, tek tek her taşıyla bir köprüyü anlatıyor. 'Peki köprüyü taşıyan taş hangisi?' diye sorar Kubilay Han. 'Köprüyü taşıyan şu taş ya da bu taş değil, taşların oluşturduğu kemerin kavsi,' der Marco. Kubilay Han sessiz kalır bir süre, düşünür. Sonra ekler: 'Neden taşları anlatıp duruyorsun bana? Beni ilgilendiren tek şey var, o da kemer.' Marco cevap verir: Taşlar yoksa, kemer de yoktur."

Peki, kendini hemen ele vermeyen kentler var mıdır? Onlar kendini hemen ele vermeyen şiiirlere benzer. Kentlerin her sokağı, şiiirlerin her dizesi anlaşılmakta/ sökülmekte zaman alır. Roma ya da Floransa'nın kabuğunu kırmadan gezen gezdim sanmasın. Dante'nin *İlahi Komedi*'sinin "Yirmibirinci kanto"sundaki, "*Samiriyeli saf kadının istediği / suyun dışında hiçbir şeyin dindiremeyeceği*" dizeleri nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Rekin Teksoy, dipnotuyla yetiştirdi imdadıma:

"Samiriyeli saf kadın: İsa, Yakup'un kuyusundan su çeken bir kadından su isteyince Yahudilerin Samiriyelilerle iş yapmadığını bilen kadın: '*Sen Yahudi, ben Samiriyeli kadını nasıl benden su istiyorsun?*' der; İsa da, ver bana içeyim diyenin kim olduğunu bilseydin, sen ondan isterdin, o da sana diri su (bir daha susatmayan su) verirdi' der; Bkz. Kitabı Mukaddes, Yuhanna'ya göre İncil 4(6)."

Bana sabahları yüzünü duru bir nehirde yıkayan deniz sevdalısı bir kadın gösterin, soğuk suyu onun elinden içmek istiyorum. O soğuk su şiiire dönüşecektir. O şiiirde yıkanıp o beldede ölümsüzlüğü tadacağım.

Âba Müslim ÇELİK

YALOVA'da BİR HAY-ELİM VARDI

Hü erenler, demiştin usul sesle
yılları yollara erdiren peygamber çiçeği
erersen ıslık çal, bileyim demez mi,
Bir çığlık öbeğidir savruldukta, buyur
beyim ünlemesi, usulcana göğün billur tanelerine
velev ki

Ey, ihanetler âlemine kaptırılmış
Kadim ülkemizin yahşi şehri(m)
devranın tellerini kanatan mı eyi,
(S)olduran küçücek uykular bahçeleri
mi dahi ve rüzgârın kanatlarını
tiril tiril öpen mi, *Gökçedere*'de sıkılınca

Düşülkedir, iş bunu, ne yandan kurcalasan
irdelesen de soluk resimlerin negatifi
zuhur banyosu, gayya kuyusundaki kısık gül
gererek *Samanlı dağlarını* rüya ilmiyle

Der ki, hiç mi onarmaz mısınız beni? Oysam
gülünün *düşensu*'yu emzirdiği, *Hayy*, Bursa
aslına rücu ediveren Tanrının cismani
bir suretidir lir ve doğa ana... Lâ Lili
mır mır mır Marmara
müsilajında

-Solgun bir umarsızlığın kemirdiği...

Nevzat KONŞER

RENGİ YOK DÜŞÜNCENİN

-anneme-

Bir çığlığın tarifini vereyim yaz
inleye inleye sönen korkusunu bir yangının!

Annemin yazgısıyla duvarlarda
çürüten yıllara söylenen bir ağız var:
on yedi çarpı üç yüz altmış beş kaç hüznün eder
ve kaç ekşiği ifade eder on yedi çarpı üç yüz altmış beş?
Belki dokunmayı ten nakli zannetti ellerim,
kaderimden dökülen bir şarkı bu keder
uygunsuz notalarıyız yeryüzünün!

Rengi yok düşüncenin diyen bir ressamın
kendini siyaha boyadığı bir yazgıyım ben!
Tüm korkuların cam şişelere konulup
denize atıldığı bir uçurum çizdim korkularım!
Mabel dinledim lan, bir düdüğün dizginini koparttım
aşklarını serbest bıraktım kilitli kalplerin!

Yamuk yumuk büyüdü sesim
gömüldü bahçeyle konuşan güller yamuk yumuk
ne güzler gördüm gözlerimde
dallarında öldüm aynaların!

Mehmet Akif TUTUMLU

METAFİZİK DİZELER I

İNSAF

Biraz insafı olsaydın
Ey Hayat,
Sığınmazdım sözcükler kavmine.

ANLAMIM

Kim nokta koyabilir
Varlığımın
Anlamına?

BİLGELİK

Ah anlayabilmek
Nehirler gibi,
Yolculuğun
Neden denizde bittiğini.

ANLAM

Rüzgârın aşındırdığı yüzeyler,
Ben oradayım,
Anlamın biriktiği yerde.

ŞİİR

Öpülmeden uyuyan
Yüzlere
Dokunan sessizlik.

Ahmet YILMAZ

NE DERLER

Yüzümden mi okunuyor yanlış yolu tarif ettiğim
Kürsüde attıklarım dönüp bana çarpıyor
Annem mi ilkokul fotoğraflarıma bakmış ağlamış
Demiş değişmişim şimdi kitaplarımı yakınca
Ama ben evliyim artık sular ölçmüyor sabrımı
Çocukları özlüyorum sofrada, herkes odalara kaçmış

Ne derler yalnızlık kemik gibi ya taşları yiyen kalabalık
Komşum bana durduk yere küsmez diye kibleye döndüm
Paranın iki yüzünde sıkışmış saymaca ömür
Bir kıyıyı değiştiriyor geceden çatılmış sokaklar
Giderek yoksullaşıyor şehri yücelten anlam
Yoklara karışmış arzu halden dönülür
Oradan işe gidilir okula yolcu bırakılır mesaiye tapılır
Orada kâğıt paralardan ödev yapılır heykel anılır
Orası müsvettedir anlatılıp bozulan rüyadan

Öldüğüm saatin yongası, düzen tutmayan çırık
Sayıyorum eksiliyor topladığım ödüller
Övgülerle paslı ömür hep sus payı hep yalan
Ağzımla kuş tuttuysam kafesin haberi yok
Göğün aklığın kadar merhamet göğsünde kadının
Yalnızdım, birken dört oldum dünyaya batkın
Eşyayı baş köşeye oturtan kibar yalnızlık
Bana balkonları gösteriyor kaçmak için rüyaya
Şeyhim söylemiyor halıyı uçuran sırrı
Bölüşük ayrı ayrı oturduğumuz masaları da

ANADOLU HANGİ ŞİİRDE

Ramazan TEKNİKEL

Şairler Anadolu'ya dair sayısız şiirler yazmışlardır kuşkusuz. Anadolu'nun güzelliklerini göz önüne seren şiirlerin yanında, Anadolu insanının yaşadığı güçlükleri, olanaksızlıkları, çileleri anlatan şiirler de yazmışlardır. Her iki anlayışla yazılan şiirlere de dergilerde, kitaplarda sıkça rastlarız. Çok önceleri, edebiyat araştırmacısı bir arkadaşım Anadolu ile ilgili yazılan şiirleri derleyip bir kitapta toplamayı tasarlamıştı, ancak bu konuda o kadar çok şiirin yazılmış olduğunu görünce, ne kadar uğraşsa da ulaşamayacağı şiirler olacağı düşüncesiyle vazgeçmişti. Oysa o haliyle bile ellinin üzerinde Anadolu'ya dair şiire ulaştığını söylemişti.

Bir gün şiir sever bir arkadaşım önce Fazıl Hüsni Dağlarca'nın Kızılırmak Kıyılarında şiirinin şu dizelerini okudu. "Kardaş, senin dediklerin yok / Halay çekilen toprak bu toprak değil / Çık hele Anadolu'ya / Kamyonlarla gel, kağnılarla gel gayrı / O kadar uzak değil /.../ Parça parça yarılmış öküz ardında / Parmağı üç pare, tırnağı ak değil / Utandır elin ayağın / Korkarsın yakından görsen / Eli el değil, ayağı ayak değil." Sonra da M. Faruk Gürten'un aynı zamanda çocuk şarkısı olarak bestelenen şu dizelerini. "Sen ne güzel bulursun / Gezsen Anadolu'yu / Dertlerden kurtulursun / Gezsen Anadolu'yu. / Billur ırmakları var / Buzdan kaynakları var / Ne hoş toprakları var / Gezsen Anadolu'yu." Sonra da, "Şimdi Anadolu bu şiirlerin hangisinde?" diye sordu.

Ben de ona başka şiirlerle yanıt vermeliydim, örnekleri daha da çoğaltarak, önce Cahit Külebi'nin Sivas Yollarında şiirinin ilk dizelerini, "Sivas yollarında geceleri / Katar katar kağnılar gider / Tekerleri meşeden / Ağız dil vermeyen köylüler / Odun mu, tuz mu, hasta mı götürürler." Yine Külebi'nin Yurdum şiirinden, "Ağladığım senin içindir / Güldüğüm senin için / Öpüp başıma koyduğum ekmek gibisin" dizelerini, Özbek İncebayraktar'ın Türkiye'm adlı şiirinin: "Sevdan ile sarhoş oldum Türkiye'm / Aklım aldın bir hoş olum Türkiye'm" dizelerini, son olarak da Adil Turan'ın Türkiye'm adlı şiirinin ilk dizelerini okudum: "Vurulmuşum toprağına taşına / Yerde gezen, gökte uçan kuşuna / Baharına, yazına, karakışına / Vurulmuşum. / Eli kalem, eli kazma, eli kürek tutan / Yüzü toprak kokan. / Sınırlarda omuz omuza yatan insanlarına..."

Sonra da, "Hadi şimdi sen söyle, Anadolu hangi şiirde?" diye sordum.

Sahi Anadolu hangi şiirdeydi? Okuduğumuz bu şiirlerin hepsi de bir şekilde Anadolu'yu, Anadolu insanını anlatan şiirlerdi. Ve o gün onunla yaptığımız Anadolu için yazılan şiirlerle ilgili söyleşimiz bana Faruk Nafiz Çamlıbel'in şu iki dizesini anımsattı, sanki bu dizeler Anadolu'ya yazılan şiirlerin tümünü kapsıyordu: "Başka sanat bilmeyiz karşımızda dururken / Yazılmamış bir destan gibi Anadolu'muz / Arkadaş biz bu yolda türküler tutturdurken / Sana uğurlar olsun, ayrılıyor yolumuz." Ve biz bu söyleşinin sonunda şu karara vardık: Anadolu bu şiirlerin hepsindeydi.

Onur SAKARYA

BİR ŞAİRİN ORTA SAHADAN DİKİNE GELMELERİ

Uzun uzadıya sürüklenen tenekelerde parlayan senin sesin Ormanında bir hatıra arıyorum, büyük hayvanların gövdelerinde bir iz
Derelerin akıttığı cesur köpük, suç ve ihtimal, milyon kez söylediğim şarkı
Senin için söylediğim şarkı, ucu bucağı olmayan bedenlerde arsa

Nasıl da gözlerine indim, beyaza inen asansör gibi
Nasıl da dikenli kelimelerini saçtın ortaya, bülbül kanadı
Pervane öldü, ateş sensin, eve dönen bir geminin bayrağı gibi sallandım kilitlerde
Sustum, avını kaptıran tilkiyim, etrafa bakındım bir süre ve döndüm yuvama
Otuzuncu günde koparıldım dalımdan, her şeyin bir sonu vardır, dedim

Hayır, ekmeğin bir sonu yok
Elde yok avuçta yok, ekonomik intiharlarla sınıandım,
TV'de güzellik yarışmaları
Her yer ayna ve pus ama çirkin bir akbaba ölümüzü bekliyor

Mahkeme koridorları suyla dolu, boğuluyoruz, sadece biz değil
Sadece göz değil, iz değil, herkes boğuluyor bir leğene sığdırılmış bu ülkede
Şimdi, parklarda örgütlediğim tüm ihtiyaçlarla yanına geliyorum
Parklarla geliyorum, parkların en karanlık yanlarıyla, çöplü şarap, esrar ve kin

Senin yanına geliyorum, trenler yanaşır ya usulca istasyonlara
İstasyonlarla geliyorum, kendini vuran her şair için, belki de bu milattır
Zeytinleri toplayarak, kömüre kazma vurarak, zamansızca geliyorum

Çünkü ölüyoruz anlıyor musun, kölelerin köleleriyle, bu çatlak avuçlarımla
Senin yamacına, ütülenmiş bulutlar gibi, sözüm söz, öksüz kaplanlarla geliyorum
Yani, umudu ateşleyecek ruhlar kibritler gibi dizilmişken meydanlara
Yüksek irtifalardan kan tüküren o böceklerin nefret sağanağında
Yılları bir koyun sürüsü gibi dizmişken gençliği orospu olmuş rüyacıların
Ve nesneyi sonsuz zanneden kör koltukçuların, o gaddarların

Hayat denen provadan, tesadüfi başıboşluktan, ucu kırık bir hançer de olsun
Benzin bidonlarıyla geliyorum, kendimi ve seni yakıp yeniden diriltmeye
Yeniden açmaya dağ çiçekleri gibi bu toprakta, bu atlasta

Geliyorum.

Bu yorgun toprakların ellerinden tutmaya

Hüseyin KURAL

HAYATTASIN VE SİLAHSIZSIN

1.

mübalağadır belki de gök
hafif güneş yanığı
ve perdede devleşen Adrien Brody

sessiz harfleri anlatmalı yaz
erken çıkılan filmleri
mübalağa sanatıdır belki de yaşamak
olsun hayattasın ve silahsızsın çünkü

2.

kıştan söz et bana
soyulan posta arabalarından
kış da geldi çattı çünkü
karabakallar ötüyor her yerde
sen ona şakımak de
yağmurlar da yağmasa
bahar kuşlarının şıprıdatacak
suyu mu olur

sen dön ve kendine bak
hayattasın ve silahsızsın çünkü
dövüle dövüle alışıyor insan yaşamaya
yaşamak da en eski huyumuz
ama insanın böyle huyu mu olur

3.

yolların uzunluğunda ve
Pink Floyd'da benzer şeyler
buluyorduk seninle
uluyorduk ve oluyorduk
hayatın derinlerine sızmış
ses benzeşmelerinde

bekliyorduk dediğinde
ekliyorduk dememden korkuyorsun
hayattasın ve silahsızsın ansızın

4.

daha da acısı var
aynanın önünde kendini tanıyamıyorsun

sana da bana da bir sancısı daha var
sütyene sıkıştırılmış kâğıt para gibi
koca koca memelerin arasında buruşmak gibi
aynan kırık parasızsın ve biletin yok

5.

bekle ey beklemek şafağında doğan
düşerken göğe diktiklerin bir bir
bekle bekle ki eklesin seni de göğe
kaldırımlar ve hüdhüd kuşları

Musa ÖZ

İLK YAZ ŞEFKATLİ BİR KIZ KARDEŞ VE MARİA

Gülüğü o kadar büyüktü ki bütün vücudunu kapladı
Kendi içine eğildi, İsa'yı ve Meryem'i dinledi
Tanrı, ne manastırda ne kilisede, Tanrı kırlarda

Elinden sözlerinden ve yüreğinden çivilediler İsa'yı

Kasıklarıyla bakıyordu kadın yüreğine elleyle

Göğü yaran şimşekler, kaldırdı eteğini Maria
Magdalena'nın

Yeryüzü gonca veren mavi bir koruluktu çok sonralar
Yosma Leyla'yla yosma Şirin geçti, kirlendi

Sözü kınından çekti, körler ışığı görmeye başladı

Yerinde duramıyordu, kadın arzulayan bir delikanlı gibi

İlk yaz şefkatli kız kardeş içtenliğiyle elini uzattı

Elleriyle söyledi sözlerini, dünya hareket etti
"Perilerle evliyim" dedi kız, öbürü "Ben de Tanrıyla
evleneceğim"
Ne oruç ne namaz ister Tanrı, aşk ister, aşk ister...

Gülüğü o kadar büyüktü ki bütün vücudunu kapladı

Benim için ateş yaktı, bal ve tuz çıkardı
Tanrı'yı bir koca gibi evin başköşesine konumlandırdı

Ne zaman aşksız kalsan, dağlara bak, içine bak

Dünya zengin ve güçlü ama İsa, Maria yoksul

Anasının doğurduğu gibi durdu karşımda, kökeninde kavun
gibi
Ne susuzluktan utanılır ne de aşktan, derdi annem

Daha büyüktür içimizdeki dünya dışımızdakinden

Ferziye KÜÇÜK

ŞÜPHE

Konuda tüy çıktı diye
kesilir mi yazma iştahı
insanız işte
geliyor akla
buruşuyor düşünce...
Ya tüy kılsa...

ŞİİR YILLIKLARI MÜHRÜ KİMDE: YEPREM TÜRK'TE!

Hüseyin ALEMDAR

Mehmet H. Doğan'ın anısına

Yıllık çalışmalarının ne denli yorucu ve yıpratıcı olduğunu bilenlerdenim. Yılla birlikte dergi biriktirmeye başlar, yılın ortasına geldiğimde ise "pes" etme durumu vuku bulur. Böylesi özel çaba gerektiren çalışmalar sonrasında emek insanının düşman kazanması var bir de; şairlere bir şey beğendirmek zordur çünkü. Türk Şiiri Yıllığı üst başlığı altında bu yıl üçüncü şiir yıllığını Türk Şiiri 2024 Yıllığı (Kuruluş, Ocak-Şubat 2025, Sayı 67) başlığıyla okurlara sunan Yeprem Türk'ün hakkaniyetli bu çalışmasını baştan beri destekleyenlerden biriyim. Bir yaştan sonra yıllıklarda olup olmamanın önemi tartışılardır, sevgili Yeprem Türk'ün şiir yıllıklarında yer bulmak ilk günkü gibi bir heyecan. Bu heyecanla ilki 1993'te çıkan ve biz genç şairler için her sayısı bir şiir akademisi niteliği taşıyan Mehmet H. Doğan'ın Adam Sanat Şiir Yıllıkları şiirde var olmamız adına çok çok önemliydi. Hele ki sözünü ettiğim bu ilk yıllığın bir de "Bulutsu" sayfası vardı; şimdi o sayfalara bakınca ne denli hüznlendiğimi anlasa anlasa Mehmet abi anlar: Ki o Bulutsu sayfalarında şiirleri yer alan yirmi beş şair arasından bugün Türk şiirinin önemli temsilcileri de var zamanla başka alanlara kaymış şairler de. Hele ki bu dünyadan erken göçmüş İbrahim Yıldız ve Hakan Savaş adlarına rastlamak katmerli hüznün olsa gerek. Bu duygularla yazımı şiir yıllıklarının başlangıcı saydığım Mehmet H. Doğan'a adıyor ve şöyle diyorum: Şiir yıllıklarının da bir "mührü" vardır ve o mühür Mehmet abimize aittir. Şimdi bu mührün bir hatıra tadında Yeprem Türk'e armağan edildiğini düşünüyorum ve tescilliyorum. Yıllığa aldığı her şair hakkında yerinde tespitler ve satır arası eleştirel dokunuşlarda bulunan Yeprem Türk'ün bu tavrı Mehmet H. Doğan anlayışıyla örtüşüyor, her ne kadar şiire ve şairlere farklı ideolojilerle yaklaşılsalar da. Sevgili Yeprem Türk'ü daha farklı kılan yıllıklarına yaydığı logos birliği ve sağduyu. Elbette buna rağmen her yıl dost kazansa da düşmanları da mevcuttur. Önyargıyla şiir yıllıkları hazırlayanlar da dahil, şiir yıllıklarına emeğini koymuş çaba harcamış herkese öteden beri sempati duydum, sevgimi gösterdim, saygı duydum. Keşke yıllıklar sayısı ikiyle üçle sınırlı kalmasa, en az on yıllık çıksa. Böyle dedim de maliyetler yıl ortasına gelmeden benim belimi büküyorsa bu işin emekçileri kim bilir ne zorluklardan geçiyorlar? Yıllıklar cümlesi kurmuşken İlhan Berk'i anmadan olmaz: Yıllıkları tersinden okumaya başlayan İlhan Berk'in anısına keşke Dizeler Yıllığı da yapılırsa, her ne kadar modernizm ve postmodernizm adına dize şiirden kovulalı çok olsa da!

Sözünü ettiğim Yeprem Türk imzalı bu yıllıkların uzun yıllar devam etmesi en büyük dileğim. Her yıllığına bir antoloji önsözü niteliğinde uzunca ve doyurucu yazılar ekleyen Yeprem Türk'ün şimdiden bir gelenek oluşturmada sağlam bir duruş gösterdiği, çalışmalarına ivme kazandırdığı aşikâr. Her yıllığına yüz elliye yakın şairi titizlikle seçen Yeprem Türk'ün iki yüze yakın dergi ve fanzin takip ettiği de ortada; yıl içinde yayımlanan şiir kitaplarına olan ilgisi ise takdire şayan. Mehmet H. Doğan'da gördüğümüz öznel tutum onda da mevcut, bu kadar da olsun! Kabul edelim ki yıllıklar da kitap kurmak gibi bir şey: Yılda tek şiir yayımlasa da en hakkaniyetli şiir yıllığı hazırlayanların bile en az on başat şairi vardır, onlarsız yıllık yapamazlar. Bu yazıyla hem →

Kazım ŞAHİN

GEÇMİŞ

içimi yakan bir zehir gökyüzü
yol arar yüzünde bulutlar
şiirlerdeki serinlik alır bizi
geriye kalırsa aşk kalır

ellerim günlerce güneşi bekler
gözlerimde geçmeyen bir gece
kimin ellerine doğmuşum
nereye sığınsam nereye

durma yürü kabaran denize
toprak تنها kalbim durgun
hayıflanır içim yarım kalan şeylere
ne kaldıysa kaldı geçmişte

Orhan EMRE

CAN ÇÜRÜĞÜ

sana yoklukta başlar ağızım
kentin uzaklarında kalan
sesin, dokunurken içime
pavlonya sokağında
bana yabancı olur taşlar

can çürüğü mevsimi derler buna
içimde derin bir vay

çürüdün

yüzündeki sonralıklar
denize karşı koşar haylaz karanlıklar
sana nasıl şehirli olurum

bunları sana kırmızı ışıklarda söyleyemem

benim oralarda kaybolan, gecelerde
sardı kış, eğilip alıyorum ellerini

yollar boyunca kar düştü...

Mehmet H Doğan ve İlhan Berk'e şiirin narbülbulüyle mütevacı selam uçurayım, hem de sevgili Yeprem Türk'e şapka çıkarayım dedim. Yıllıkların daim olsun, her biri uç özelliği taşıyan şiirlerin seninle birlikte uzun yıllar yaşasın kardeş. Sakın pes etme.

Yokilçe Gebze, 10 Şubat 2025

Serap Aslı ARAKLI

YAZGI

Sabrın ve sükûnetin gücüyle büyüttüm
adımı ve yazgımı tek başıma
doğumdan çok ölüme aitim, kabul
yasım var yalanım yok
kan mürekkebiyle yazdım her şiirimi
hüzün-sevinç topu kaç kızım var kühüme oğul
isterim ki adım şair olarak yazılsın şüara kütüğünde

Nereye gittiysem yanıma aldım yazgımı ve defterimi
sevap nedir günah nasıldır nakarat yaptım kalbime
helal kaç dirhem haram kaç gramdır tarttım içimde
hınç nasıl onarılır insan olan nasıl kurtulur linçten
kendimi tanrı katında tarta tarta anladım
ömrüme yurt edindim kaçıp gizlendiğim her şehri
yalnızlığımın başşehri olmuş Muş'ta filmimi başa sardım
bir ova şehir ilmekleriyle nasıl örülür öre öre ağladım

Belki de haroşa bir kazaktır Hayat, iki düz bir ters örülür
elbette benimdir defterlerimde resmettiğim zati ömrüm
dağ lisanıyla gittiğim her şehre tekrar dönme isteğimi
bir şiir ve bir türküyle açıklayabilirim ancak, yarı ağlamaklı

Bir gün Kırşehir'e gider de hiç dönmezsem
bilin ki Muharrem-î Neşet'tir adı doğmamış çocuğumun
aşktan çok ölümdür aslında şehir şehir ülkeme bağlılığım
durduk ve donduk yerde aşk ve ölüm mü dedin be
Serap Aslı
ah, ikisi de doğma büyüme Kırşehirlili duvar ustası!

Sarıgazi, 10 Şubat 2025/

Serkan ÖZER

23

MERCANLI EV

kapı mavi duvar beyaz gök pencere
serbest fırça kireç sürülmüş yüzüne
hisli bir anne gibi durur yamaçta
asmalar kıvrılır sıvası çamur altında

güneş geçmez tavanında bir tek ay ışık
düzgün çekilmiş çırpı taş duvar
dışında miskin ve gölgesiz bir çam ağacı
pencerede düştükçe ufalanan çocukluk

hınç yüklü güvercin uçuramaz çatısında
tahta bavullar içi sinir dolu kitaplar
Anadolu'dan İstanbul'a açılmış yelkenler
ne de olsa ilk rüzgârda batacaklar

kara kilit arkasında gizli bir keder gibi
tel dolaplar, şekerler ve bayramlar
kim bilir daha ne ölümler getirecek baykuşlar
posta tellerine sarılı, tren raylarına yüklü

Erdoğan KUL

SUÇ

baykuş kaygılarından
uykusuz ötüş
derinlerinde

saçların kıyıya vurmuş
mızıka sesi ağızında yaralı

azgın kuleler
dönek rüzgârlar savurur
geceyi taşıyan
sabahlamış yüzlerin peltesinden

dağılır yeşil siyaha
mavi beyaza

Filiz Kalkışım ÇOLAK

GÖLGEDEKİ VÂV

çığırarak sensizlik
yeşil ırmaklara akan saçlarında lodoslu kızın

suzinak gülüşlere üşüşecek
işmarı şuh mayısların

düşecek belinden tan süzgülerinin ebemkuşağı
denize dalan kirpiklerimden
buğusu tüten mercan koyna eğileceksin...
ney içen dudakları akacak söğütlerin sızısına harelerinin

kopacak iliğinden hayaller
taksimlerinden kalkacak
kadifeli nazlara difenbahyalı düetler

ebruliler şakıyan kıpırtılarımdan
miski amberlerime saçılacaksınız
dökülecek alt notalarından tütsüsü çiylerin
kızarıcak halkalarda yemişler
sırtüstü gıdıklanışlarından tan suyumun
maviliklerime sürüleceksin
ruhumdan geçecek
nicedir naraları sarhoş takunyalar
parmaklar sıkışan tokadan kopacak
deliliğime ak dokunuşlu çılgın taylar
bakışlarımdan kanatlanacak
telaşına kaçış kaçış gelincikler

sulanacak ağızı surda cariyelerin
karlar yağacak senfonisine vaktin
kundaklanacak geçişlerinden soluğunun sensizliğim

düşecek aygınlığından titreyen düşüme begonviller
bükülecek hamuşu ağışında yüreğin !

SU ÇÜRÜDÜ'YE BİR BAŞKA AÇIDAN BAKMA

Hasan EFE

Yükseklerden yeryüzüne baktığınızda alanlar daralır, nesnelere kaybolur. Daha da yukarılardan bakarsanız kocaman yeryüzü bir çocuğun misketi gibi kalır.

Doğayı böylece yüksekte de okuyabilirsiniz.

Şekiller, renkler, devinimler, rüzgâr ve hava akımları, akarsu ve göller...

Köyler, kasabalar, kentler.

Bir de çölleşen topraklar!

Salt topraklar mı?

Önce insan, ardından da toplumlar.

İnsanoğlunun bakar görmezliği sonucu yüzyıllardır oluşan felaketler yalnız doğayı değil toplumların da zihnini çölleştirdiği bir gerçek. Çoraklaşan zihinlerin oluşturduğu yıkım, bireyden aileye, aileden topluma toplumdaki kurum, kuruluş ve devlete doğru hızla akıp gider.

Su tutamayan çorak alanlardaki endemik zenginlik ilkin ağır ağır yara alarak varolma savaşıyla tutunmaya çalışır. Alanların çoraklaşmasıyla zihinler de bulanıklaşır. Zihniyetin çoraklığı ise hızla çölleşmeye varınca hiçbir zenginlik canlılığını sürdüremez.

“...
Ölünün bile bir rengi vardır ama derimin rengi yoktur.
Belki çürüyen bir kentin rengiydi bu. Çürüyen bir dünyanın...”

(Ahmet Telli, *Su Çürüdü*'den)

Köyler, kentler ve büyükşehirler su baskını ve sellerden korunaklı tepelere kurularak ticaret yolları insan yaşamına uygun olsaydı bu çürüme, çoraklaşma ve çölleşme olur muydu?

Su toprağın kanıdır.

Çürürse irini olur!

Yeryüzü açıldığında doğa onu sürekli bir bitki örtüsüyle kapatmaya çalışır. Kuraklıktan korunmak için olanca hızıyla yaşamsal öneme sahip öncü bitkileri yeryüzüne bırakır ve doğa örtülmeye başlar.

İşte çoraklaşıp çölleşmeye yüz tutan toplumlarda doğa kendini korumak için öncü bireyleri ortaya çıkarır. Bu işleyiş içinde yer alan *yaşam öncüleri* kendi varlığını yitirme pahasına da olsa direnmekten vazgeçmez. Onlar canını dişine takar, çölleşen, havasız ve kapalı sandıklarda bir yudum suyla dayanma gücünü elden bırakmaz.

Su hayattır.

Yalıtılmış, sığ ve sıradan mahzenlerde hareketsiz suyla oluşan balçıklar suyu çürütmekle kalmaz ve kokutur. Bu rezil ve berbat suyun bir şekilde canlandırılabilmesi için zihinlerin devinmesi gerekir.

Ahmet Telli, *Su Çürüdü* şiirinde bize salt içinde bulunduğu ortamı değil, yüzyıllarca önce insanoğlunun doğaya verdiği tahribatın günümüze ne kadar acılar bıraktığını dile getirir. Yitirilen doğa, yok olan coğrafya, parçalanıp paylaşılan topraklar, çoraklaşıp çölleşen bölgeler ilkin küçük bir alanı kapsasa bile süreç içinde dalga dalga yayılarak geniş bir alanda olumsuz etkilerini gösterir.

Çorak bölgenin canlıları da cızlaşır.

Su azaldığında, doğada yaşam da yok olur.

Canlılığın oluşmadığı alanlarda bireylerin zihinleri de çoraklaşır ve bir süre sonra çölleşir. Varlığını sürdürme amacından başka bir şey düşünemeyen insan empati, nezaket,

Ece ERSOY

HANÇER VE SESSİZLİK

Göğün yırtık perdesinden sızan,
kadim rüzgâr dokunur yüzüme.
Adımlar, unutuşun taş yollarında yankı,
seyyahın düşleriyle çizilmiş harita.
Vadiler, suskun nehirlerin ağırlığını taşır,
kayalar yıpranmış, tarih suskun.

Aynanın sırtı dönük şimdi,
ışık, kendi izini arar karanlıkta.
Gözler, tufanlardan kalan kum tanelerini toplar,
yüzler gömülür doğmamış sabahlara.
Kelimeler terk edilmiş şehirler,
hiç kimse duvarların anlatısını anlamaz.

Toprak, destanın unutulmuş ilk dizesi,
ellerimde kan taşır vadiden vadiye.
Zaman çatlamış testi,
sessizlik sızır damarlarından.
Savaş meydanında kalmış sancak misali
dalgalanır yalnızlık.

Uzakta dağlar,
halkın yorgun omuzları;
deniz, hatıranın derin soluğu.
Gözler, ufkun kıyısında kırılmış kılıç,
bastığın yer yanıt vermez.
Sessizlik, bin yıllık ferman.

Hançerle oyulmuş taşlarda,
insanın unutulmuş yankısı durur.
Beden ağır, ayaklar mezar taşlarını çiğner,
adımlar daima eksik.
Nereye baksan,
sonsuzluğun yazılmamış hikâyesi.

sanat, estetik, medeniyet kavramlarından hızla uzaklaşır, aslına, dürtüsel bedeninin varlığına hapsolür.

Telli, çölleşen bir mahzende doğanın insanoğluna verdiği zenginliklerin yok oluşu sonrası beliren bir *çürüme ve çölleşme zihniyetinin* bireye dayattığı acımasızlığı aktarıyor dizelerinde.

Suyun hareket etmediği, yeterli ısı ve biyolojik enerjiyi almadığı ortamlarda katılaştıran doğa, benzeri insanları oluşturur. Acımasız, katı ve cansızlaşan insanoğlunun bırakıp kaçtığı bu topraklar suyu özlerken, kentlerde yığılan bu cansız bireyler kent karmaşası ve yığınında işlevsiz bir işsever gibi toplumu eğip bükmeye başlar.

Yüzyıllardır süregelen zihinsiz zihniyetin oluşturduğu kaosta o doğadaki aydın, yazar ve düşünürler, çoraklığın zor acılarına, dillerine değdirdikleri çürük su damlacıklarıyla katlanmak zorunda kalırlar.

Ahmet Şerif DOĞAN

PİA'NIN KEDİLERİ

Kedilere bakmaktan geliyorum dedi kadın
Şehrin tüm aynaları kırık
Ve sokaklarda tırmalanmış bir gazete
Üstünde dünden kalan haber ve taze kedi maması
Geceleri tüm meleğe soyunan kadınlar evreni adaletiyle
besler

Kedilere bakmaktan geliyorum dedi kadın
Cebinde bir avuç yem, kuşlar için
Ve diğer cebinde Edip Cansever parkta okunacak ağaçlara
Bir ses bakmakları bölüyor
Kurbağa, kendisine de bakılmaya çıkılsın istiyor
Geç kalan tüm Yakuplar adına

Kedilere bakmaktan gitti kadın
Kuşlar ve kurbağalar senfonisine devam etti
Yemler ve mamalar ortak bölüşüldü
Ve geceyi güzelleştirdi kadın bakmaktan.

Özgün ERGEN

GÖĞÜ TUTABİLİR BİR YALÇIN KAYA

kuyuya taş biriktiren cevher bizdendir
bizdendir duyulmamak pahasına ormanda salınan güvercin

tenhâlığını dolaştırdım durmadan
zülayhâ'nın çöllerinde
tek! tek!
söktüm kendime ördüğüm bütün ağları
çektim perdeyi muşları söndürdüm
göze aldım
yok olmuş olmayı
belki yeni bir doğum için
varlığımın yalnız bir sestem ibaret olmasını
gördüm çünkü bütün duvarlarıyla kirli erkekler kadınlar bir
handa
örtüler. alışveriş. giderek çürüyen etleşmiş maskeler
herkes burada ama kim var gerçekte olan kim
sırrımı ulu kayalara fısıldadım

Seyit FİLİZKOL

DEVİR DEĞİŞİMİ

dönüp gökyüzüne,
gülümseyerek baktı bir dinozor,
yeryüzüne meteor düşerken.

Merve Menekşe ÖZER

ŞEYLERİN MAKAMI

Söküp atmak bileğimdeki çemberi
Saçımdan düşürmek kınalı, bakır, beyaz telleri!
Yok etmek kolaydır sürdürmekten her daim
Varsa cesaret kesmek gerek bir tutam saç
Yolmak kolay!
Susmak!
Sönmek
Kolay!
Varsa cesaret yakmak külleri, yeniden alevlendirmek
Varsa cesaret dizmek patikalara taşları, bulmak yolları
Kadim sütunları tekrar koymak tek tek oyuklarına
Yakalamak yeniden kötü talihin oyununu bozani
Atlamak atına o kahramanın
Bürünmek o aslan pelerinin kendisine
Ama yıkmadan o kadını

Nefes almak normal vuruşlarla
Görmek şeyleri kendi doğasında
Algılamak duyularla sade duymak
Ekmeği ekmek!
Suyu su!
Rakıyı rakı kokusunda!
Elleri sevmek kendi ritminde ahenkli!
Sesi duymak kendi yankısında
Sakince izlemek bedeni
Isıtmak her bir kuytusunu kokulu

Mücahit AYGÖREN

HARFİYEN PENELOPE

Sofrandan doymadan kalkmam Penelope
Sen her çağda aşka dair her epope
Bir evimiz olsun ister Ayvalık'ta
O zaman Ayvalık değil gülistan ora
"İstersen yaparsın", yapacağım, istiyorum zira

Kaybetmedin Tanrı'nı, hükümsüz değilsin
Sen gökte safir, bulutta opak, ormanda zümrüt
Gözlerindeki güzellik geldikçe katmerleniyor
Yüreğimi tuttun ya elimden daha özel
Elimi tutacağın ana ilerliyor saatler
Sen kalbi en temiz aşk ustası, yıka beni dil nehrinde
Tek ben içeyim Roma misali aşk çeşmenden
Anladım, sana yazdım her sevda şiirim
Kıskanma, sana varışım için diğerleri

Âhenk, konuşmalarımızın ritmi
Sana sunayım diye her özgün kafiyem
Yalnızlığımı alacağım tepeden, ikimiz kalacağız
Sen harflerin başı, ikimizi tam eyle harfiyen...

29 Aralık 2025

UYU MİLİGVES

Rıza ASLAN

Sevgilim uyu

Az önce bir mavi bulut geldi

Durdu kokladı seni

Süt mavisi bir başkası sonra

.....
Serap Erdoğan'ın *Efsunkâr* kitabını okuyorum. Kanguru Yayınları , Basım Ocak 2012. Sayfa 42'ye geldiğimde bir şiir başlığı "Uyu Miligves". Orda kalıyorum, dakikalarca.

Bir şiir, bir şiir başlığı, bir dize, bir kitap adı okuyucuyu içinde bulunduğu ortamdan çekip çıkarmalı, onu sarsmalı. Serap Erdoğan'ın bu şiir başlığı da beni Palindromik şiire götürdü.

Nedir Palindrom :

Antik Yunan'dan beri kullanılan palindrom sözcüğünün sözlük anlamı ters giden, geri geri koşan kişi'dir. Pisagor ve Herakleitos'un metinlerinde de geçen bu terim, ters yazıldığında söylenişleri ve anlamları değişmeyen sözcükler için kullanılır.

Palindrom kelimesi hem düz hem de tersten okunuşlarında bir değişme olmayan kelime ve cümlelere verilen ortak addır. Aynı şekilde yazılışları tersten de aynı olan rakam ve sayılar için de bu terim kullanılır.
ör.

Sözcüklerde,

Küçük, ana, Ada, 1s1...

Tarihlerde,

22.02.2022,

Sayılarda,

1881, iki, 121,

Tümcelerde,

Aşık milim milim kışa

Müzikte,

Birçok ünlü müzisyen ve edebiyatçı palindrom kavramıyla yakından ilgilenmiş ve bu alanda eser vermiştir.

Avusturyalı ünlü müzisyen Wolfgang Amadeus Mozart'ın tersten okunuşu da aynı olan notalarla yazdığı Der Spiegel adlı eseri, müzikteki ilk palindrom örneklerinden biridir.

Şiirde,

.....
Kim o komik
Ki dediği dedik
Kıç apaçık
Kıza yazık
.....

Para hazır ama rıza harap
Pay ederek iki kerde yap
Az umudumuz ucuz umudumuza
Az al yahu bu haylaza (haylaza)

.....
Osman Akçay

Kitap adlarında,

kamnatu (utanmak) Fergun Özelli

amtafarak (karafatma) Murat Şahin

Orhon Murat Arıburnu bir şiirine şu başlığı koyuyor:

Zampok Eyin Pi (İp Niye Kopmaz)

Serap Erdoğan da şiirine bir ad koyuyor: " Uyu Miligves" (Sevgilim Uyu)

Efsunkâr'a dönüyorum. Bu kez de dizelerle bambaşka bir ortama sürükleniyorum.

İşte o okuyucuyu(beni) durduran dizeler:

*Şuramda başladı her şey

Elleri uzakla bağlı bir yalnızlık bitkisiydim

Karanlık artığı, gitmeler kırıntısı

• Hayret kuşları tünemişti korkuma

Bir dalgınlığı gidip bin hüznü gelirken işte

• Sessiz bir albüm açılıyor düşümden

Orada iki saksı fesleğen

• İki oğul büyüten kadın

• Anne sen şiir misin rahim mi? Gölgen büyük ve soğuk.

Rahim ve soğukluk, Bendeki çağrışımı.:

Embriyo, bebeğin ilk gelişim evresidir. Bunu nerede gerçekleştirir? Rahimde değil mi? Bebeğin kendini en güvenli bulduğu yer. Annenin kalp atışlarıyla uyumu yaşadığı , bu uyumu doğduktan sonra da duyunca ağlamayı kestiği bir bütünleşme. Çocuk kaç yaşında olursa olsun anne (baba) için hep çocuktur. Çocuğunun gölgesidir. Her an onun takipçisi. Bu nedenle büyüktür. Peki niye soğuktur. Buradaki " soğuk " sözcüğü beni annenin artık olmadığını, öldüğünü düşündürüyor.

• Aşağıya aldığım dizeleri de beni götürdüğü yere göre açıklamaktansa okuyanları bir yerlere götürsün isteğiyle ele aldım.

• Sular ve odalar aynı alfabenin dilsizidir.

Eskimiştir sorulmaktan bazı meraklar

Bozuk ayetler tamircisi bir usta

Yanılmış çaputlar bağlıyor aklıma

• İnziva kabuğunda çimleniyor

• Döküyor uykumu sokağa

Ah Hayat mı, diyor

Hani şu rehinci dükkânı

• Suç belki de katlaşıp duran bir şeydir

Katılıp cümlelerin halayına mendil sallayandır.

• Bir ayna ki, bakmalar birikintisi..

• Tutula tutula yıpranmış bir Ay'dır aşk.

• Kocaman bir uçuktun dudağında toplumun

Sağır bir sokak mı doğurmuştu seni de

Kundağı hiçten biçilmişlerdensin.

• Akşamın düğmesi kırık beyaza dikilir

• Bak ağırdır uykusu suyun

Dilin de yarası elbet

• Aklımın cenazesi yarın senden kalkacak

• Yalnızlığımızın arkadaş listesine kendimizi ekledik.

• Orda yenileye yenileye güneşlendiriyorlar eskiyi

• Uykusuna ölüm kaçmış çocuğum

Çatılarda anneli kuşlar bağırmasa

Anne yaparım bebeklerden acıma

• Özlemek bir çocuk hastalığı değilse

Anne jilet yutmuş uçurtma

Daha nice dize.

Susanna Tamaro Yüreğinin Götürdüğü Yere Git diyor.

Serap Erdoğan, *Efsunkâr* ile yüreğinin gittiği yere ulaşmaya çalıştım. Şiir okuyucuları sana ulaşsın istedim.

Türkçe ve şiir adına teşekkürler.

Kemal BAYRAKÇI

YILLAR

Ciğerlerine nakışladı bu coğrafya
soluduğun atmosferin aşk tadını
kelebekler gibi içinde uçuşuyor
gözlerinden hüznü çalan anılar
yüreğin duvarına asıyor portresini
cebinde bir damla düş olan hayatın
kalbini ağzından öp umudun yoksa
aşksız daha hızlı pıhtılaştır kanın.

Cama dayadığında başını
akar geriye yollar yıllar gibi
iç çekerek süpürür geçmişin
zakkum çiçeği kokusunu
kaç şiire verdin ruhunu sorgusuz
kaç mevsimin tarifisin sırlar gibi
her aşk gönderinde taşır
çektığı bayrağın indirilme korkusunu.

İsmail Güney YILMAZ

BUZEV

huzursuz canlılar, kusursuz ölümler
yolcuyla kışın
hayatla durmanın
dokunmayla bakmanın arasında
kara ve denizlerden ne tanıdık:
o en hüsrân gökyüzü
bir matemdir bu
yalnız
yalnız uzanmalara
zeyl.
söz;
gözleri kısınca sezilebilen viran bağdır
bahçıvan burada henüz sağ
iken
iki kelâm arasında kuyudan su çeker annem
“yine bir masal buldun oğul”

sevdiğim,
iki uzaklık arasında yalnızlıklar geçiştirdik
seviştik ama ne yorgunduk
yorgunduk ve çarşaf sakız, yastıklar mis gibidir
yarın bize yok bugün güzel bu kâfi
yorgunduk ve dirildik
uyuduk, başka bir dünyaya sarıldık
evimiz kuyudur, güneş görmez perdemiz
ayakkabılarımız eşikte beraberdir, bunda güzel anlamlar
var ama dışarı küslükle, yabancılıkla velhâsıl
onca çiçeğe topraksızlık
bunca sefere geç vakitler
ile tükendi baharın
kısık sesli türküsü.

Mustafa OĞUZ

ACI KAR

Kar yağıyor eyvanlara
Kara kara yağıyor kara geceye yağıyor

Utanç anıtlarını aydınlatmadan
Kara suskulara, şeytan ordusuna yağıyor

Savrula savrula
Zulmet bulutlarına karşı karşıya yağıyor kar

Bıçak kesmez yalnızlıklara dokunmadan
Mazlumunu dondura dondura yağıyor kar

Pencerelere, aç serçelere
Gökteki özgür kartalların kanatlarına yağıyor kar

Mutluluktan uzak yerlere
Masumluğu üşüte üşüte yağıyor kar

Gözyaşını donduruyor âteşin yüzlerde
Acılarımıza acı kata kata yağıyor kar

Bahadır ÖZDEMİR

SAİNT VALENTİNE

yitik bir dolunay izliyor beni
ruhumu hapseden bu sisli boyut
bu akşam adeta bir suç mahalli
her yüzde bir hinlik keşfediyorum

öyküsü değişmiş bir Saint Valentine
âşıklar gölünün ışıklarından
arsız yansımalar çiziyor suya
iç ürperten cıvık ve tahmini zor
tanıdık gölgeler sezdiğimdeyse
hızla siliniyor lanetli dekor

belki de o çarpık bacaklı Lilith
bir yüzünü hâlâ bana saklıyor
kararsız derinden fısıltılarla
kıskançlık tutku ve huşû içinde

gecenin bir vakti arayan kadın
oldukça tedirgin ve ağlamaklı
o yasak bilgiyi istiyor benden
insanı kahreden sırlar hakkında
teselli sözleri ve dedikodu
“birlikte çıkmışlar” diyemiyorum

DAYIBAŞI İBRAHİM'İN İNSAN KAYNAKLARI DEPARTMANI

Emin ORHAN

Dilimize son yıllarda başka dillerden aktarılan sözcük ve tamlamalar yamalı bir bohça gibi cümleler arasında oradan buradan sırttır durur.

Bunun nerden çıktığını benim gibi bilim fukarası açıklayacak değil herhalde.

Sıkıntımız dil olduğu için derdimizi anlayıp anlatacak kadar bir şeyler karalıyoruz. Lakin ağız yapımızın eksenini ecnebi sesleri çıkarmada pek mahir değil.

Hele benim hiç değil.

Mademki söz geldi dile dayandı, o zaman bir misalle anlatalım merakımızı.

Vakit pek eskilere varmıyor. Üç yıl mı oldu pek hatırlamıyorum ama, olay şöyle gelişti. Garip Dayı'nın oğuldan olma torunu Hümnisa ve arkadaşları uluslararası ilişkiler ve insan kaynakları ile ilgili bir çalışmayı iki üç yıldan beri yürütüyorlarmış. Herhalde bir akademik araştırma olmalı. Gel zaman git zaman derken çalışmaları dönüp dolanıp bizim oralara varmış.

Dediklerine göre proje kırsal alanda insan kaynakları ve politik etkiler ile ilgiliymiş.

Benim de bu çalışmaya yamanmam gerekiyormuş.

Sizler nasıl yani? demeden önce ben açıklayayım.

Bu çalışmada yer alan fanilerin adları tezde geçecekmiş. Ne yalan söyleyeyim, önce ürperdim, sonra içten içe sevindim. Sevinmekten öte az da olsa başım göğe kalktı. Kolay mı bilim alanında at oynatmak. Araştıranlar atı oynatırlar ben de atın yularından tutarım. Bir de adımı yazacaklarmış.

Kitap bir basılsın da evimin başköşesine koyar o sayfayı da fotokopi ile büyültür camlatıp duvara asarım!

Eve gelip gidenler de beni, avukat kâtipliğinden başka işler de yaptığımı belgeleriyle görürler. İçeri girip çıkarlarken adımlarını ona göre atarlar.

Bakıp göreceğiz derken durumu bizim hanıma açtım, ağzımı yayarak alayımı bir sesle, "Bi bu eksikti kâtip efendi," deyip mutfağa daldı. Aslında her şeyi herkese söylemek pek münasip değil ama, oldu bir kere. Bayağı ağırımaya gitti.

Bir hafta sonu cepten aradı Garip Dayı, "Emin müsaitsen bizim torun Hümnisa seninle görüşecek. Vereyim telefonu da konuşun," deyip sıyrıldı aradan.

Hümnisa anlattı ben dinledim, o anlattı ben dinledim...

En son lafı, "...Bu doğrultuda sizin de bir hukuk insanı olarak böyle bir projede yer almanız bizi mutlu kılar," oldu.

Şimdi ben avukat kâtipliğinden hukuk insanına oradan da kırsal alanda insan kaynakları ve politik etkiler konusundaki bir akademik projenin içerisine tıkdım. Bombok bir duygu yığını. Önce bir coşku, sevinç, ardından kaygı, korku ve yalnızlık. Ya sorulan sorular karşılıksız kalırsa, diye kendi kendime utanıp sıkılmaya başladım.

Bütün bunlar Garip Dayı'nın hatırı için geldi başıma.

Günaşırı telefonla Garip Dayı'ya ulaşip derdimi anlatmaya çalışıyorum. O, "Yaparsın yaparsın, sen gözü gönüllü açık adamsın, orda burda yazıyorsun, deyip pohpohluyor beni. Yani alttan alta gaz veriyor. Telefonu kapattıktan sonra içimde bir rahatlık, bir cesaret birikiyor. Bıraksam kendimi Kızılay'dan Çayyolu'na koşarak gidip geleceğim.

Yaparım, yapamam...yaparım yapamam... diye diye dalıyorum geceleri uykuya.

Nasıl olduysa fırlayıp kalkmışım önceki gece rüyamdan.

Ercan ÇAĞIRAN

ZAMAN VE BAŞKA İHTİMALLER

size zamandan bahsedemem, avuntulardır iyi olan yaşayanlar yorulur hiçbir şeyi anlayarak ucuz şaraplar, filmler, bitmeyen şeyler kararır vurulmak gibi geçer kapılardan bir pazar ikindisi o kızıl düelloda göğsüm son tetiğe gül doldurmuş acemaşiran

size zamandan bahsedemem bir gün çok uzundur bir ömürden sevmek de sığar ölmek de rüzgârın omzunda yorgun sazlıklar gibi yalnız işte kirpiklerim, size doğru bir ihtimalin incelen saçakları kirpiklerimi birazdan unutacaksınız

ne güzel vahşiliğiniz anısız ve kırışksız yok bir ormanın içinizden geçtiği çıtırtılar anladım, sevinçler içerisinde bu şehir size risksiz ayaklanmalar ve çözülmüş esmer unutkanlığına göğüslerinizin bir fırça ay ışığı yalnız değilsiniz zamana karşı

size zamandan bahsedemem aşk kısa odalardır sonsuz olan yaşayanlar yenilir, iyileşmez yarasını sayıklayan çok bulutlu bir kuştur her şeyin tavanında gözlerim döner ayrılıktan gider ayrılığa ve sararan perçemleri kuytulduğın aralar dudaklarını, çıkmadan son kez öpmek kadar uzun bir yolculuğun.

Bir kol uzanıyor, elde bir tomar kâğıt. Etrafta keçi sakallı adamlar, gencecik öğrenciler ve aralarında süslü püslü bir bayan, "Ben Hümnisa..." deyip kayboluyor.

Uyandıgımda kan ter içindeydim.

Baktım bu böyle olmayacak.

Kahvaltımı yaptıktan sonra telefonla aradım Garip Dayı'yı.

Bir iki kelâmdan sonra sıkıntılarımı anlattım. Karşıda hiçbir tepki yok, sadece derin nefes alıp verme sesleriyle içilen kahve höpürtüleri.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Emin oğlum, evhamlanmaya gerek yok. Sen git onlarla, sadece yanlarında bulun, adamlarla tanışır," deyip beni rahatlattı.

Garip Dayı'ya, "Ben insan kaynakları departmanından falan anlamam," dedim.

O, "Emin Oğlum bırak sen bu cafcıflı lakırtıları. Onların insan kaynakları dediği bizim oralardaki dayıbaşılar ve ameleler. Sabahın köründe ırgatlar pamuk, zeytin ve üzümde tarlalara gitmek için köşe başlarında beklerler ya, bizim dayıbaşı İbo gelir, çalınmış çalınmış işaret parmağını oynatarak, sen, sen, sen falanın bahçesine, der bir grup ameleyi ayırıp gönderir, sonra sıra diğerlerine gelir. Yarım saatin içinde o seksen doksan kişi gürültü ve patırtıyla caddeyi boşaltır..." diyerek bir kakhaha attı.

İçimden bir oh çekerek, "Demek bizim daybaşı (dayıbaşı) İbo insan kaynaklarının bir ceo'su," diyerek rahatladım.

BİRLİKTE FOTOĞRAF

İkimiz birden aldanabiliriz, ne çıkar
ne çıkar sahi kedilerle çevriliyse yalnızlığımız
buluşunca dünyanın fotoğrafını çekeriz
sen bir ay çiçeği tarlası olursun
ben kıyılarına vuran sürgün deniz

Çapkınım, elbet çokça deli rüzgârım
eteklerine sarı çiçekler dizdiğimden beri
hangi otobüs yakalayabilir bizi
eğer hayatın içinde iki kaçaksak
hangi limanda ineriz,
madem aşk dediğin bir korsan gemisi

Su ol ak bana
toprak ol karış avuçlarıma
çünkü unuttum ben artık günleri
hangi sabahı başlatsam
akşamım sana çıkıyor
yakıp geçiyorum mevsimleri

Üşüyorum elbet geceleri
ikimize birden bir yangın düşlüyorum
onunla avutup ısıtıyorum içimi
madem aynı ufkun yolcusuyuz
madem çıktığımız yolun büyüyor gözleri
durma, gölgelerinle yüzleştir güneşi

Dağlarım yıkıldı yıkılalı
uçurumları sana saklarım
bütün çanlarını ben çalarım kiliselerin
saatten haberim yok, hangi mevsimdeyiz
öyle susamışım ki her nehir bana seslenir

Çölden bir kum fırtınasıyla üstüme seril

Bu gökyüzü senin, onu öp
bu çiçeklerin senfonisi senin, dinle
hayattan oya oya çıkarttığım
ölümün elinden çaldığım ne varsa artık senin
düşün birlikte yaktığımız ateş hiç söner mi
görülen düş hiç biter mi

Rüzgârdan bir adamım ben
sağanaktan bir yalnızlık
yaktım bir kez aydınlatmak için kendimi
vedaları sona sakladım, yüzümü sana
dağları devirdim her ayaklanışında

Maviye kıyısı olan şehirleri sevdim hep
o hiç dinmeyen buluşmaları
dünya bir nabız gibi çarpıyorken bileklerimde
sen çıkıp geldin ansızın, iyi ettin

Sonrası ölümü aşan bir sonsuzluk
sonrası fotoğrafları yırtan bir hayat
yaşanmışlıklarla dolu yüzün
adresimi hiç sorma
ben de bilmiyorum çünkü
arandığım yerler neresi... →

MERASİM

Denize karşı takma dişlerini çıkardı. Denize karşı
çoraplarını da çıkardı.
Güneşe karşı ussuz usulsüz.
Kış güneşi artık içinde.
Bir tarif de yok senden hatıra kalacak, kendi bildiğim gibi
pişecek yine çorba.
Gece uyandı. Yine hayalet sandı karanlıkta eski gri hırkayı.
Korkudan uyuyamadı. Su içti.
Dönmedik yer kalmadı yatağın içinde.
Ayak izlerini sildi eve girerken. Ayak izlerini sildi
kumlarda.
Halının üzerinden silemedi, yırtık terlikten de.
Kafan çok sıcak, kor gibi, düşüncelerin en edepsizleri hepsi
beyninin içinde.
Ağrı kesicinin etkisi geçmeye başladı. Ağrı kesicinin etkisi
geçti.
Bir kadeh şarap içti üzerine.
Hah şarap hükümdarlığını ilan ediyor derken
Gözünün yaşını akıtan ağrı yine bedeninde.
Tanımadığım insanlarla gülmek daha kolaydır. Hiç
tanımadıklarınla en kolay.
Hep birlikte güldüler, güldü.
Melodinin yükselişi, kahkahalar. Kakofoni.
Hissetti bazen hayata dokundu içinde.
Hazır değildi silik ve dumanlı görüntü.
Bir tarif yaz, püf noktaları vermeyi de unutma.
Tükürüğünü yuttu. Sözcükleri de yuttu. Fısıltı.

Her gün doğumunda bulabilirsin beni
her gün batımında saklıyım
bir fırtına gibi biçerek geldiğim hayat
sen olmasan her şehirde asabilirdim kendimi

Yandıgım ateşe sorabilirsin küllerimi

Artık gitmeliyim, zaten uzun kaldım
sevginin yalnızlığı olur mu, olur
yanıma seni aldım nasılsa
hangi yola çıksam aşk kokar adımlarım
insan bazen sevdiğinde unuttur kendini

Bu hayal güzel, bu hakikat hepsinden değerli
al bu sarı güller senin olsun
onları kokladıkça bahar koksun ismin
hayatın yüzünü çiz ölümün üstüne benim için
bırak dağlar ayaklansın içimde
bir uçurumda buluşur sesimiz

İkimiz birden aldanabiliriz, ne çıkar
ne çıkar sahi gökyüzü buluşturuyorsa bizi.

Furkan Eren EKİCİ

KAPESESE

özü öncelendim tam da açıklayamadım
kişiliğim önemli
parayla ölçemezler ruhumun iklimini

ihtiyatlı olmalıyım her konuda
etrafımda döndüm gün olmadı mesela
tam bir tur ile duman tutarlı
öksürdüğüm sigarada

kendi kendimin sosyal sorumlusuyum
sınav varken
takım bile tutmam
tarafsızım

dönem dönem diploma ve sonuç belgelerim var
yaşadığının kanıtı kimine göre
yalnız onlar

çalışma(ma)k neyin alternatif maliyeti
sürekli olmak ancak tanrının hikmeti
tüm soruların cevabı tüm seçenekleri
var mı puan verecek optik hizmeti

**Muhasebe'nin temel kavramları ile donatılan bu şiir, ülkenin
sınav gençliğine ithaf edilmiştir.*

Manolya YILMAZ

BERABERİNDE

Sırtı kara bir cam baktı gözlerimin içine
Hani teraneli Hayyam'ın sözleri nerede
Ya meyhanede kadehle ya mescitte secdeyle

Bir avuç kumu kandırdım dün gece
Güneş dayanamadı durduğu yerinde
Gökyüzünden düştü kesik ellerime

Su içirdim ruhumun aktığı yere
Elest günü konuşmuşuk Sen'le
Sözleştik tenesirin gerisinde

Zünnarla astım kendimi geçen perşembe
Gölgesi kaldı yansıttıklarımın üstümde
Havalandı bir çavuş süngüsü Peygamber'inde

Canımın sırrını ateşe verdim sessizce
Leyla, Şirin, Zühre aslında bütün mesele
Timsah yumurtası kırdım tüm gizlenenlere

Zeynep N. TIRYAKI

SANA BİR LAROXYL ÇİZDİM

Muzaffer İlhan Erdost'a

yaşam çok saçma değil mi İlhan
yaşam çok kısa
yalnızlığı sarıp kese kâğıdı gibi şiire sarılıyorsun
çocukken yitirdiğin bir masalın izlerini sürüyorsun
yoruldun değil mi İlhan
gel öl şuracıkta,
sana ölüm'lerden bir şiir dizdim
lalelerin büktüm boynunu 1 Mayıs'ta
babaların oturma ve düşünmeme eylemi yaptığı
gonca tüfek 1 Mayıs'larda
bıraktın değil mi sigarayı şarabı
iskemle köşeleri seni unutmadı İstanbul'da
İstanbul'da bir pasajın var mı hâlâ renkli
kırma köpeklerle dolu
kulakların uğultulu mu hâlâ
yalnızlığın şarkısından?

sana bir iskemle koydum İlhan illallah dediler
şiire sarılıyorsun ya
rutubetli odalardan tanıdım şiirinin kokusunu
bitmedi mi o şanlı kavgan daha
eskiyorsun İlhan
burada tek gözyaşı yok yanlarımız kapkara
küçük sevinçlerin de hüznün de yok yanımdaki masada
evvela bir hanımefendi var sonra bir beyefendi sonra
birileri daha
masada sen yoksun İlhan

masada kestane artıkları var soba kokusu yok
buzdan pınarlar var köylü kızları yok ateş sıcaklığında
köleler var zincirler yok İlhan
bu ne biçim masa böyle her şeyi koymamışlar
paranı ver meyveni al o biçim meziyetlisin burada
sana bir ince şiir dizdim İlhan
içinde nöbetler var uyanmak yok!

Kalender YILDIZ

KUTBETTİN'İN ÖLÜMÜ

şimdi burada
pösteki bir gururla
bakarak gözlerinize
şakağma
durdu eğilip fısıldadı
kulağına kız kardeşinin
fısıldadı kimse bilmiyor
ne söylediğini
boş bir redingot
gibi boylu boyunca
utangaç yüzü
turuncu sakallarıyla
düşüverdi akasya gölgesine

Ocak 2025

BİR AŞK DOKTRİNİ

1
dururken ay bulutun üstünde büyük bir ustalıklarla
sekerken her şeyde kırmadan bir sevinci

neden sevsin ki seni
geçerken rüzgâr denizi tek nefeste usulca
incitmeden manasını hiçbir şeyin

neden sevsin ki
iyilikle büyüyen başaklar her fırsatta
kokusuna ekmeğin umuttan başka bir şey vermeden

neden sevsin
doldururken dünyayı yersiz endişen
insan içinden başka nereye baksın
görmek gözün bile göremediğini
işte sen o yalnızlığın aynasındasın

bilirken güneşin sıcak ve bereketli ışığını
açarken bütün güzelliğini tabiat eksiksiz
sana bakıp düşünmezler mi hiç
neden sevsin ki seni

neden olmasın...

2
sevgilim
seni sevmek karşı durmak her kötülüğe
her güzel şeye seninle başlamak
dünyada olmanın varsa bir iyiliği bu
çıkıp gezindiğim şehirde seninle karşılaşmak
seni sevmek itirazdır ruhumun şüpheye
yeryüzüne taşımaktır kalbindeki cenneti

bilmenin de bir sınırı var gide gide varamadığın
seneler aylar haftalar saatler boyunca
tastamam neresinden bakarsan 44 yıl
bir nefesle kapladım halbuki her boşluğu
demek boşuna bakmamışım
dizlerimi ağrıtan gailisine hayatın
beni gün gün göğe yaklaştıran telgraf çiçeklerine
benim için bıraktığın gülüşüne kalbinin
bir keder gibi taşıdığım bu bedene
seninle var bazı şeylerin gerçekliği
bir aşk ki çoğaldıkça yaşamak
bir nehir kıyısında güzel bir rüyayı...

3
-ilk ezberlediğim şiirdi gözleri-

bir bakış bilimcisinin aktardığına göre
dünya sadece bir alanış
onu doğru yere tutarsanız görünür
hâlbuki bakmak başka bir dünya
insanları korkuyla örten kış ve beklenti
saçılmış otobanda bir köpek
ölü
insanlar unutulsun diye mi var
her an elvedasız gitme fikri

YAŞAM ACEMİSİ

İçini yakan mumdan damlayan hüznü
Görüş gününün ellerini yakan parmaklık,
sessizce kan tüküren sobasız odalarda
basamağı kırık merdivenlere ilişen geceyi
soluk ince elleriyle okşayan ay ışığı
sorarken, adımı bilmediği çiçeklerin hatrını...

Dünyanın en unutulmuş yerinde bir güz bahçesi
Anıları, deneyimleri, geçmişini bırakıp giderken,
bir nehrin kalbini avuçlarında kıran çocuğun
önce vedalaşıp, sonra tekrar gelmesi için
naftalinli sandıklarda kalan, sarı sayfaları
ciltlerin morumsu, yeşilimsi rengini,
kuşların nasıl uçtuğunu, küçük bir çiçeğin
hangi kıpırtılarla açtığını düşünebilmesi...

Havanın her zerresinde var olanın varlığı
issiz gecenin, kör pencerede asılı kalması
ve katılaştıran, şekil değiştiren, saydamlıkla
benliğimin derinliğindeki ev simgesi,
sanki çok yükseklerden içime düşüyor gibi,
unutmak kolay olsa, hiç olunur muydu
yaşam acemisi...

beklerken bir hastanenin doğum koridorunda
çok tartıldım boşluğunda zamanın
yakınlaştı kalbim yok denilene
ve bir daha terketmedi yerini

bu itiraz asılı kalsın boynunda *ibrahimin*
bu itiraz dağılsın en kör kalplere
aşk bir bakışa feda etti kendini...

4
ordasın tam yerinde

birden başlıyor sevmesi
maddenin içinde sırrın içinde
güzel geliyor iyi hissettiriyor var olması
bu kökten bir dönme merakı kendiliğe
mümkün mü ki
daha binlerce şeyin üzerinde
ters çevrilmiş haliyle anlatılan kitabın
bu yeşil gözlüler bunlar da diğerleri
belki diyorsun hayat güzel
belki dediğinde yuvarlandı tepedeki taş
bir yeri olsun isterdi
artık yok
şimdi sen tutacaksın sıcaklığını

tamam dünya güzeldi
ağaçlar denizler ve kuşlar
gökyüzü güzeldi amenna
bir gülün yağmurda kokması
tamam inkâr edemem güzeldi
ama ben hep sana baktım...

İlhan KEMAL

DİNLE AZİZE

Dinle azize! Bu şarkı, bu düşen bir yaprağın diliyle
söylenen
kırık şarkı, benim için. Som baharda da açmayan, çiçeğim.
Üstüm başım bulut bulaşığı kapılarına, gelmişim.
Başka kimselerden değil, senden merhamet dileniyorum.

Zorbaya, deve, yedi başlı ejdere kafa tutan karıncayım!
Ne çok susuz kalacağım zor yollarda, dudaklarım yanacak.
Bir öpücük sakla benim için, ırmaklardan sayayım, azize!

Sonbaharda ıslansın için sarı saçların, içimin çeşmelerini
açtım!
Soluk bir yasemin, soluk soluğa araladı penceresini bana.
Dedim: Unutursam bu kor sahnede, kulağıma bir son bahar
fısılda!..

Yüzüm de yıkılmış! Kasırlarım yıkılmış! Kaygılarım
metruk!
Eski narların güzelliği gözlerine, bir ceylan ürkekliğiyle
bakıyorum!
Her an barbarlar basacak denli bir telâştayım, ah kalbim, ah
azize!
Orta yerdeki kül dağına, esrik guruba, ümit rüzgârlıyorum
yine de!

Fikret YAZICIOĞLU

GENESİS

serdim
ilk çağ'lı bir yeryüzünü
etek uçlarına devrilmiş haziranlarıyla
az şey değil denizin sana koşması

ey kara
senin denizini yüzeceğim

Seher ÖZKÖK

YAS

Kara küskün bir güneş gibi gözlerimiz
Gırtlığımızda bir ağıt işte yaşamak
Yuvarlanarak iniyoruz zamana
Ters bir Sisifos çabası belki gün
Belki dün ve belki gördüğün
Sadece rüyadan arak bir yanılısana
Harflerin düğümünden konuşuyorum sana
Şeytanların düğümünden
Burada hakikat oluyor her ima
Istrabın derisi soyuluyor hilkat bile
Şaşkın, dünya desen muamma
Bense her akşam küçücük bir çocuğa
Bir insanı sevda ile kandırmanın
Kötülüğünü öğretiyorum
Bıraktığım izler üzerinden ruhumda
Bir dövme gibi beliriyor keder
Deri ile et arasında
Ondan tanıyor beni insanlar
Yas yazıyor
Çünkü alınımın ortasında.

Şerif TEZGÖRENLER

SÜSEN BÖCEĞİ

Bir peygamber meleği iner avuçlarına
Duaya tutulur avuçların
Bir süsen böceği uykuya dalar kucağında
Bir kedi uyanır sıçrar ansızın
Uyur bir balık fanusta yalnız

Bir yıldız kümesi dolar boşalır gecede
Samanyolu kuyruklu yıldız
Açılır bir glayöl gecede çıplak yaprakları
Bir tavuk kuluçkada uyanır sabaha

Bir yusufçuk havalanır ansızın
Ateş böceği iflas gece lambaları iflas
Duaya tutulur avuçlarını

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok.
Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)

Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami - BURSA

E- Posta : akatalpa@hotmail.com

Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685

İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.